

ლუდმილა დიადჩენკო

Людмила Дядченко
Lyudmyla Diadchenko

10TH TBILISI
INTERNATIONAL
FESTIVAL OF
LITERATURE
TIFL

VERSOPOLIS

TBILISI INTERNATIONAL
FESTIVAL OF LITERATURE

დაიბეჭდა თბილისის მე-10 საერთაშორისო ლიტერატურული ფესტივალის ფარგლებში, „ვერსოპოლისის“ მხარდაჭერით.

Published in frames of the 10th Tbilisi International Festival of Literature, with the support of Versopolis.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

ლუდმილა დიადჩენკო

Людмила Дядченко

Lyudmyla Diadchenko

ლექსები

ВІРШИ

POEMS

უკრაინულიდან პნკარედი თამთა გუგუშვილის, თარგმნა ლელა სამნიაშვილმა
Translated from the Ukrainian by Tamta Gugushvili, by Lela Samniashvili

უკრაინულიდან ინგლისურად თარგმნა პადმა თორნლირმა
Translated from Ukrainian into English by Padma Thornlyre

- © Lyudmyla Diadchenko
- © Tamta Gugushvili, Lela Samniashvili
- © Padma Thornlyre

დაიბადა 1988 წელს. არის პოეტი, ფილოსოფიის დოქტორი ლიტერატურის თეორიის მიმართულებით და უკრაინული ლიტერატურის სარეიტინგო პრემიის, „წლის წიგნის“ ექსპერტი. მისი სამეცნიერო ინტერესები მოიცავს მითოპოეტიკას, ჰერმენევტიკასა და სივრცით კვლევებს.

ლუდმილა დიადჩენკოს პირველი პოეტური კრებული „ხელმისაწვდომობის საფასური“ 2011 წელს გამოიცა უკრაინულად. 2024 წელს რუმინულად დაიბეჭდა „სულების გვერდიგვერდ“, ხოლო „მაგნიტური ქარიშხლები“ 2023 წელს ინგლისურად გამოიცა ამერიკაში; იმავე წელს დაიბეჭდა დიადჩენკოს იტალიური („რიცხვების ფობია“) და ბერძნულენოვანი („გეოგრაფიის ფერი“) კრებულებიც. უკრაინულ ენაზე მისი კიდევ ორი წიგნია გამოცემული: „ქათამი თურქი კაცისთვის“ (2017) და „კედემი“ (2021).

პოეტი 2012 წელს გახდა ოლეს გონჩარის სახელობის საერთაშორისო უკრაინულ-გერმანული პრემიის ლაურეატი, ხოლო 2023 წელს მშვიდობისა და პოეზიისთვის დაჯილდოვდა საერთაშორისო იტალიური ლიტერატურული პრემიით „Ceppo Award“.

2017 წლიდან დღემდე მას მონაწილეობა აქვს მიღებული საერთაშორისო მნიშვნელობის 15 სხვადასხვა ფესტივალში. შესაბამისად, მისი ლექსები ნათარგმნია ინგლისურ, ესპანურ, იტალიურ, არაბულ, რუმინულ, ხორვატიულ, ბოსნიურ, ალბანურ, ბულგარულ, ბერძნულ, უნგრულ, ჩინურ, აზერბაიჯანულ, რუსულ და თურქულ ენებზე.

* * *

ქარი გეზს იცვლის, თუმც სახეზე ისევ იგრძნობა,
წვიმა სუსტია, მაგრამ მაინც არის შხაპუნა,
ბებერი ძალღი ახლა ალბათ მხოლოდ მეღა მცნობს,
სურნელით ჩემმა ზოდიაქომ შემოაბრუნა,
აქაურობა, რა ხანია, არ უტკეპნია
არავის, რადგან არც რუკაა, არც ვაიფაი,
ქარიც შესუსტდა და თავისი მიზეზები აქვს,
რომ ვერ გპოულობ, თუმცა გეძებ ამდენი ხანი.
თმენა არ მყოფნის დავუბრუნდე მშობლიურ მიწის
ნაგლეჯს და მის მტვერს, რომ შთამბეროს იმედი ხვალის,
ეს მხოლოდ მას თუ შეუძლია, თვითონაც ვიცი,
თუმც ძალა არ მაქვს გავუსწორო ბებერ ძალღს თვალი.

* * *

კარუსელს და კარამელს
ნუ გაუშვებ ქარში ხელს
იტრიალუ და ჩადი
სხვა რა გზაა ნაცადი –
რაც არ უნდა ილოცო
მანც ბენვზე კიდია
შენი ბედი ქროლვისას;
დრო ყველაფერს მოისვრის
რაც კი ხელში მოხვდება
სულ თავისთან წაიღებს
ან ვის დაელოდება
გაიყოლებს კარუსელს
მოხატული ცხენებით,
მიდი, გზა გააგრძელე,
გზას კი მოგონებები
შესევიან რწყილებად
როგორც ძაღლს მანანწალას.
უფრო მოგენწყინება,
უფრო მარტო დარჩები,
თოლიების ჩხავილში,
ყეფაში და კრუტუნში,
ბევრი არაფერია,
თუმც არაფერს – არჩიე.
გზად სულ ადგილებია
რომ ნახე და დატოვე,
რადგან არვინ არ გითხრა
გელოდი და დარჩიო.

* * *

ხმელეთი გახდა ნახანძრალი, შემოდგომას ევიწროვება
სივრცე და გაფრთხობს, სილამაზით თუმცა ივსები,
არყის ფოთლები – წვიმისა და კათხა ლუდის მისაყოლებლად
მიმოფანტულა, როგორც ჩიფსები.

ამ ღრმა და კლდიან სანაპიროს არ სტუმრობენ ხშირად გემები,
რადგან საითაც გაიხედავ, მარტოობის შუქურა მოჩანს,
ზოგჯერ ზეწრები ფრიალებენ მავთულებზე ათასფერებად,
ზაფხულს გაყოლილ ხალხისაგან რაც კი შემორჩა.

ახლა კი ნისლი, გადაკრული, ყველის ორმაგ ფენად პიცაზე
სქელდება, ფარავს ეკრანებს და ცდილობს ყველა ქურჭლის ავსებას,
უქმე დღეების თაფლს ბუზივით აეკარი, ტკბობას მიეცი
თვალები, სული, მთელი არსება.

* * *

ივლისმა სახსოვრად დატოვა ქარიშხლები მაგნიტური,
შენ კი დამიტოვე ახალი ნევროზი რამდენიმე.
მოვზილავ აგვისტოს, რომ იქნებ აფუვდეს, ამოვიდეს
და გზად გადაიქცეს და ღირდეს ნაბიჯის ადევნება.

ვიკითხავ რეცეპტებს და იქნებ ასეთი თამაშითაც
დავატკბო ცხოვრება; სიმართლით, რომელიც უბრალოა,
რაც უნდა ბარხანა მოქონდეს მარტოსულ ქარაშოტებს,
ქვიშაც იგივეა, უდაბნოც იგივე – უდაბური.

თავი მოუყარე ხოჭოებს, ტურებს და სხვა მეგობრებს,
ისევ დაუფშხვენი შენი თანაგრძობა ნამცეცებად,
იქნებ ეს აგვისტო თითებზე აგეკროს, აგენებოს,
იმ სიტკბოდ, რომელიც ოდესღაც ხურმისგან აგენება.

* * *

კაფკას გადაშლი და იპოვი ყველა აბსურდს ბოლო კვირების,
დღესასწაული ჩარჩენიათ – თუ ჩახედავ ღვინიან ჭიქებს.
მაინც ძნელია სიმართლემაც წიგნზე მეტად არ გაგაკვიროს:
ეს ისტორია მთლად აბურდულ საბანს გავს იქნებ.

„წინ გავიხედოთ“ – ამბობ, ხელს სწევ, ფანჯრისკენ იშვერ,
მის მიღმა სივრცე, ყრუ კედლების კვადრატული ელიფსებია,
სული რენტგენზე არ ჩანს და მე თუ გეტყვი ისევ,
ჩემო ჭკვიანო, წლებია რაც მას სიმშვიდე არ ღირსებია.

მაინც რას ეძებს? ამ სარკმლებში და საბნებში რად ვერ ისვენებს?
სხვისი ნიჩბებით უწყლო ნისლში რად უკვირს რომ ვერსაით მიდის?
ხედი მიფრინავს თვალებიდან, როგორც ჩიტი სწყდება შენს ხელებს.
ხვალ უკვე აღარც სიჩუმეა, აღარც კაფკა და აღარც ჩიტი.

* * *

აღაპარაკდა შემოდგომა კვლავ თავისი წვრილი წვიმებით,
ფოთლებით, მტრედის ფეხებსა და გუბეებს რომ ელამუნება
და მახსენდება უფრო ხშირად, უფრო გულის გამაწვრილებლად –
„ასჯერ გაზომე, ვიდრე გაჭრი, რომ არ გძლიოს ისევ ცდუნებამ“.
სხვები ყოველთვის უფრო ნათლად ხედავენ და ისიც იციან
სად გადასახლდე, ბრინჯს თუ ხარშავ, წყლის დუღილი რამდენ
ნუთს გასტანს,
მეზობელს როდის წაეჩხუბო, ან გასუსვამ თუ მოგინია
თაგვივით, როგორ გადაურჩე არსაიდან გამომხტარ კატას.
ფეხი აუწყვე შემოდგომას, ქვაფენილი სულმთლად დარბილდა,
ღამე ზემოდან გადმოგყურებს: ვის სჭირდება აქ სამალავი,
თითქოს წიგნები გადაშლილან სათითაოდ ყველა სარკმლიდან,
ფურცლები ყვითლად ანათებენ, არ კითხულობს თუმცა არავინ.

* * *

აგერ კუნძული ორი ვირით, მობალახე ველური თხებით
და მსხმოიარე ზეთისხილით – ღვთაებას რომ აქვს ნაბოძები.
უბრალოდ განძი არ გვჭირდება, გვსურს ეს განძი თვითონ გავთხაროთ
და ხელში რუკაც გვქონდეს, რითაც იმ განძს მოვძებნით.

როცა შემოვა შემოდგომა, დაულაგე მსხვერპლად ნადავლი,
ოღონდ გემო არ გაუსინჯო! – მტევანი ან კრავიც ეყოფა,
ეს ერთადერთი პირობაა, თუმც იგივე გიბრალტარია –
აფრიკას საზღვრავს, რომ ვერასდროს მიწვდეს ევროპას.

ადრე თუ გვიან, ნავის ფერდებს უსათუოდ დაცხრილავს წყალი,
თუ გსურს გაცურე, თავს უშველე და ეს მიწა იქცეს წარსულად.
ვისაც ეძებდი, სულ ერთია, ამ კუნძულზე ალბათ არც არის,
და ვისაც შეხვდი, ისიც უკვე სადღაც წასულა.

* * *

მათემატიკა უიმედოა. რა ლოგიკა უნდა ეძებო
შვრიის ფანტელში, რომ ცივდება ერთის საუზმედ?
სივრცე ისეთი უსაზღვროა, ვერცერთ კუნჭულს მიენებები
და ვერც ვერავინ დაგატყვევებს, მუდამ გაუღებ
ცას, თუმც სარკმლებთან მყარად არის შედუღებული
ჩარჩო, ატარებს ბუზებსა და ყველა ფერიას.
საძინებელში აკუსტიკის მთელი წრებრუნვით
ექო მოძრაობს, თუმც წინ კედლის ბარიერია.
ცხრის ოცი წუთი. ტალღების და ქვიშის სიმრავლე
შლის ყოფით დრამას და ლივლივებს თვალში და ფეთქავს.
„გუ-გუ“ – საათი მშობელ ენას უსტვენს, იმავე
ენაზე ალბათ სულ პირველად ადამმაც ეს თქვა.

* * *

შენ რად დარჩები? გამხმარ ფოთლად? ტყავის ნაფლეთად –
გველისავით რომ მოიცვალე? თუ მშრალ აბზინდად?
თუ ამბროზიად, რომ უყვარდათ ბერძენ ქალღმერთებს?
თუმც სად ქალღმერთი და სად ქალი? აბა რად გინდა
შენ ამბროზია. ცხელებას გავს (ნილაბი – ჩადრი).
ღამეში ბოდავს ფეხქვეშ მშრალი ფოთლების ჯარი.
მე რად დავრჩები? შენ ხომ მხოლოდ შენს სკივრში ჩადე
რაც კი მეზადა, როგორც კარლამ კლარას მარჯანი.
თუმც ყველას რჩება სიმბოლო თუ ტყუილ-მართალი:
იესოს – ჯვარი, მზესუმზირა – ვან გოგს, თუნდ კუზი –
კვაზიმოდოსგან; და ეს ძვლები, ყველგან რაც არის
ღვთის შვილებისგან – გაფანტული სამყაროს გულზე.

ასმა აზაზეს

იქნებ შევმატო ვრცელ უდაბნოს მარცვალი ქვიშა,
იქნებ შევმატო სხივი, თუმცა დღე არის სრული,
როგორ მიგიღო პალესტინამ? ან როდის გიშვებს?
უცხოებს შორის როგორ გიძლებს და გიცემს გული?
სიტყვებს დავეძებ. ენებს ვეძებ. სალამოობით
ვკითხულობ, ღმერთი აბრაამის შვილებს თანაბრად
უნანილებდა ზღვა სიყვარულს. აქლემზე ძღვენით
ზის გაზაფხული და ყურანის ყდების დარაბა
უფრო მწვანდება. ის ძველ პოეტს დაუნერია,
ალბათ თავის დარდს სტრიქონებად აგებდა დიდხანს,
ცხადს – სიზმარი და ხუმრობაც კი გამოურია,
თუმც, როგორც ხდება ნალმა ცოტამ თუ ნაიკითხა.

Людмила Дядченко (1988 р.) — поет, доктор філософії (“Теорія літератури”), експерт Всеукраїнського літературного рейтингу «Книга року». Наукові інтереси: міфопоетика, герменевтика та просторові студії.

Перша поетична збірка «Плата за доступ» опублікована українською мовою у 2011 році. У 2024 році вийшло румунське видання книги «Пліч-о-пліч із джинами», а у 2023 році в США вийшла її англomовна книга «Магнітні бурі». Того самого року побачили світ італійське («Фобія цифр») та грецьке («Колір географії») видання. Окрім своєї першої книги, Дядченко опублікувала ще дві рідною українською мовою: «Курка для турка» (2017) та «Кедем» (2021).

У 2012 році Людмила Дядченко отримала Міжнародну українсько-німецьку премію імені Олеса Гончара, а 2023 року її італійська книга (*La Fobia dei Numeri*) відзначена Міжнародною премією в Італії *Серро Internazionale Poesia “Piero Bigongiari”* за мир та поезію.

З 2017 року брала участь у 15 міжнародних поетичних фестивалів по всьому світу. Відповідно, її вірші перекладені англійською, іспанською, італійською, арабською, румунською, хорватською, боснійською, албанською, болгарською, грецькою, угорською, китайською, азербайджанською, російською та турецькою мовами.

* * *

вітер міняє напрямок але дме
дощ не такий рясний але капа
все що впізна старий пес – це мене
вчувши лише аромат мого зодіака
скільки тут не топтала сліду нога? –
все через карти сплутані відсутність вай-фаю
вітер міняє силу – причина є дорога
через усе це важко тебе шукаю
не вистача терпіння вернутися в пил
кусня землі рідної яка доточить
всього що хочеш. але бракує сил
глянуть старому собаці в очі

* * *

каруселька і карамелька
в руках вітрових
погойдайсь і зійди
хоч і не дуже гойдалось
тут не вгадаєш
страхувати себе молитвами
чи плювати на долю
і те що треба і що попало
все одно час врятує
забравши собі усіх
навіть такі карусельки
і коників із пластмаси
далі йти – набравшись
спогадів наче бліх
пес прибудний –
стане важче
оскільки від часу
залишається чайчин крик.
пищання гав чи няв
кажучи чесно це небагато
хоч може й не мало
все життя це місця.
які ти побачив і проміняв
на інакші місця
бо вони тебе не приймали

* * *

спалений осінню материк, на якому тісно,
де трохи боязко влипати у будні. але красиво:
як листя березове – ніби розсипані чіпси
під дощ чи пиво

сюди судна приходять не часто. бо глибина і скелі,
бо звідки не глянь – самотності видно мітку.
закутані берегом землі у східній постелі
із пам'яттю про людей, що були тут влітку.

а поки туман, як сир подвійний на піці,
зі спеціями диму залазить у камери та екрани.
влипати у будні, як муха у мед, ненав'язливо вчиться
зором душею станом

* * *

Від липня лишилася пара магнітних бур,
Від тебе лишилось кілька нових неврозів.
Місити серпень, щоб добре зійшов був,
Слідами простір місити, йдучи по чужій дорозі.

Рецепти читати і випічці трохи радіти –
Таке житіє, така, така вона правда проста:
Барханів яких не крутив би самотній вітер –
Пісок той самий, та сама пустеля та.

Збери по ній скарабеїв, шакалів та інших друзів
І співчуття свого недоречного трохи вломи.
Нехай тобі вдасться серпень в тотально білій смузі,
Щоб пальці від нього липли, як липли вони від хурми.

* * *

Книжка кафки на підтримку абсурду останніх тижнів,
Келихи з вином на підтримку вчорашнього свята.
Трохи важко – в очі правді та вигадці книжній:
І наша історія мов зранку ковдра зім'ята.

«За майбутнє», – ти кажеш, піднявши руку й кивнувши до шибки,
За якою квадрати та еліпси простору і німоти.
І рентген на душі не показує, чого вона дибки
Уже поспіль кілька років. Можеш вгадати – розумна ж – ти.

Що їй треба? що їй легко у шибках і ковдрах не сидиться?
Що вона чужі сушені весла складає в туман?
Перспектива злітає з очей, як із рук зголодніла птиця...
Так що завтра, і тиші, і кафки, і птиці нема...

* * *

заговори осене дощем дрібним чи
листям яке гладить калюжі й голубині лапи
чується зараз більше згадується що учили
довго відмірювати перед тим як вибрати
іншим завжди краще легше видніше
на якій із півкуль жити варити рис
сварити сусідів сидіти мовчки як миша
перед жирним котом звідкись який з'явивсь
от вийти на осінь коли брук як подушки
в ніч пихату: що задарма ніде не сховає
побачити вікна – ніби розгорнені книжки
із жовтими сторінками яких ніхто не читає

* * *

острів з ослами двома і козами дикими
оливу свою вивернув чекаючи божества
нам треба не просто скарбів а щоб заритими
були. із картами по яких би їх сам шукав

коли сюди прийде осінь і ляже мов на вівар
ягня або виноград – прийми їх але не пробуй
ось тобі мій закон – такий собі гібралтар
що африці не дає вrostати в європу

але вода змиває окрайці човнів
тому відпливай із оберемком свободи
кого тут зустріти хотілося – не зустрів
кого зустрічав здавалося не знаходив

* * *

математика не надіється. логіка оплакує пластівці
на сніданок що на одну персону холонуть
звільнено простір до того що навіть у манівці
не заведе ніхто і не злякає полоном
неба шматки з вікном хоч і міцно спаяні
та пропускають крізь рами мух та фею
і луна – підтвердивши добру акустику спальні
за відсутності опору – досі гуляє нею
восьма двадцять. і щедра безмежність хвиль та піску
не дає зосередитись оку на вічних житейських драмах
рідна мова тебе виказує: виривається переляканим «ку-ку»
що й було першим словом адама

* * *

що лишиться від тебе? усохле листя і пара шкур?
які скидав мов гадюка? сухі полини?
амброзії пуп'янки? грецькі боги любили той дур,
але що богам добре – не жінці, боги не ми.
від амброзії алергія (маска лікарська як чадра),
від сухого листя зайвий шум серед ночі і марень.
що лишиться від мене? ти ж усе був собі забрав,
що порівняно хлопчик той карл, що у клари корали.
хоча що лишається від усіх: символ, спогади чи брехня?
від ісуса – хрест, від ван гога – соняхи, від гюго – квазімодо
і від світу кістки усіх, кого Бог загнав
на цю землю, під це небо, у цю пригоду

АСМІ АЗАЗЕ

кілька піщинок досипати до пустельної гущі
кілька промінчиків до й так ясного
як твоя палестина? коли відпустить?
як твоє серце серед несвого і чужого?
плутаюся у словах. в мовах плутаюся. вечорами
читаю що ділять Божу любов діти авраама
викочується весна на верблюді з дарами
зеленішає палітурка і зміст твого корану –
книжку таку давній поет придумав:
своєрідна. книжки на поетівські схожі печалі
трохи питань трохи снів трохи гумору
але як часто буває її неправильно прочитали

Lyudmyla Diadchenko was born in 1988, she is a poet, Doctor of Philosophy in the theory of literature, and an expert for the Ukrainian literary rating “The Book of the Year”. Her scientific interests include: mythopoetics, hermeneutics, and spatial studies.

Her first poetry collection, “Fee for Access”, was published in Ukrainian in 2011. In 2024, her Romanian edition of the book “Side by Side with the Souls” was released, and in 2023, her English-language book, “Magnetic Storms”, was published in the USA. The same year was marked by the publication of her Italian (“The Fear of Numbers”) and Greek (“The Color of Geography”) editions. Except for her very first book, she has published two more in her native Ukrainian: “A Hen for the Turkish Man” (2017) and “Kedem” (2021).

In 2012, Lyudmyla Diadchenko received the Oles Gonchar International Ukrainian-German Prize and the Italian International Ceppo Award 2023 for peace and poetry.

Since 2017, she has participated in as many as 15 International poetry festivals all over the world. Accordingly, her poems are translated into English, Spanish, Italian, Arabic, Romanian, Croatian, Bosnian, Albanian, Bulgarian, Greek, Hungarian, Chinese, Azerbaijani, Russian, and Turkish languages.

* * *

The wind shifts direction yet blows.
Rain is not so abundant, but is dripping.
The old dog recognizes nothing but me,
Heeding only the scent of my Zodiac.
How many feet have never trampled here? –
Because maps are confused by the absence of Wi-Fi.
The wind shifts in force – and the road is why.
Owing to all this it is difficult to search for you.
Your insufficient patience won't allow you to return
To the dust of your native soil, which sharpens
Your every desire. (And I lack the strength
To look that old hound in the eye.)

* * *

Carousel and caramel
Held in windy hands!
Climb gently up,
Climb gently down;
You can't always guess, so
Either reassure yourself
With prayer or spit on fate:
What is needed and what comes
Will, at once, save everyone,
Taking one and taking all,
Even this carousel's
Plastic grasshoppers.
Go on – collect
Memories like fleas
Clustered on a stray dog –
It just gets harder, though
Relieved, time to time,
By a seagull's squawk,
A squeaky yawp or meow.
To be honest, this is neither
Very little, nor very much.
This entire life is a place
You've observed and traded
For other places, because
You were not welcomed.

* * *

The mainland's autumn is browned and tightly crowded,
Where one feels timid being stuck there on weekdays, however lovely:
Birch leaves lie like scattered chips
Soaking in rain or beer.

Ships seldom arrive here, for its great rocky depth,
And wherever one looks, loneliness is palpable.
Land shrouded by shores in their eastern sheets
Remembers those who were here last summer.

And while the fog lies thick, like double cheese on pizza
With smoky spices, the mist climbs up into the cameras and screens.
Stick to weekdays like a fly to honey, to learn inconspicuously,
By sight, by soul, by flesh.

* * *

July has left behind a few magnetic storms,
And you have left me with several new neuroses.
I knead the bread of August to make it rise whole,
I knead your tracks when you follow new roads.

I follow recipes and find joy in baking –
Such, then, is my being, and this my clear sooth:
Whatever barkhan¹ is shaped by a lonely wind –
Sand and desert are ever-menacing, ever the same.

So, gather your scarabs and jackals, pick up any girl
And break off some of your improper compassion.
May you be completely lucky, may your August succeed
In making your fingers sticky like persimmons once did.

¹ Barkhan: a crescent-shaped sand dune formed primarily by wind blowing in a single direction.

* * *

A book by Kafka supports the absurdity of recent fortnights;
Half-finished glasses of wine support last night's celebration.
It's a bit hard to look into the eyes of truth, the fictions of writers,
While our own story lies like a wrinkled blanket at first sunlight.

"To the future! –" you cry, raising your glass and nodding to the window;
But it frames in its squares ellipses of muteness and space.
X-rays cannot show, for whatever long, irritating reason,
Why a soul stands on end. If you're smart, you will guess this.

And what does it need? Why can it not stay still in windows or blankets?
And why does it hide a boatman's oars, at rest in fog?
The prospects fly off the eyes like a hungry bird from opening hands...
And tomorrow will hold neither silence, nor Kafka, nor bird, any longer...

* * *

Fall begins by speaking in light rain and fallen
Leaves caressing puddles and the feet of doves.
I now recall more often, what our forebears taught:
Take enough time to measure, before you choose.
Strangers from any hemisphere seem always to know
Better, are easier and more visible: they live, cook rice,
Quarrel with neighbors, or sit quietly, like a mouse
When a fat tomcat appears out of nowhere.
Venture outside this fall: cobblestones seem like pillows.
In the arrogant night you are free – so hide nowhere.
The windows appear like open books
With yellowed pages that no one reads.

* * *

This island with wild goats and two donkeys
Reveals its deity, a flowering olive grove.
But we need not only treasures: we want them buried,
And we want old, weathered maps to guide our search!
When Autumn arrives to recline upon her altar, there will be
Offerings of lamb and grapes – accept but do not taste them.
This is my command to you – regard it as a Gibraltar
Blocking Africa from joining Europe.
As water scrubs away at the hull of your boat,
Set sail with your cache – it is your freedom.
you did not meet whom you had sought,
But whom you met, you will never find again.

* * *

The Math is hopeless. What's logical about
Porridge cooling down for one person?
The space is so empty that even deceiving
Nobody may land you in prison.
Although shreds of sky are well-fixed by the window –
Panels, flies and fairies slip through the frames,
And the echo, affirming the bedroom's acoustics,
Meets no resistance at all and still wanders there.
It's twenty past eight. A lavish infinity of sand and waves
Washes away my focus on life's eternal drama.
Your mother-tongue compromises you: a frightened
“Cuckoo” escapes your lips, the first word uttered by Adam.

* * *

What will remain of you? Withered leaves? A few skins
Sloughed like a viper's? Brittle stalks of wormwood?
Ambrosia from ragweed? Greek gods had a taste for ragweed,
But a god's meat is a woman's poison, and we are not gods.
Ragweed means hay fever (using surgical masks as chadors),
And dead leaves clamor loudly these nights of delirium.
What will become of me? You took everything away with you,
In a puerile parody of Carla stealing Clara's coral.
So, what will become of us all? Symbols, memories, lies? –
the Savior's Cross, Van Gogh's sunflowers, Hugo's Quasimodo,
and the bones of all those cast out by God into the world,
onto the Earth, under these skies, and into this odyssey?

² from a Russian tongue-twister:

Кáрла у Клáры укрáл корáллы, а Клáра у Кáрла укрáла кларнét.

Karla u Klary ukral korally, a Klara u Karla ukrala clarinet.

Carla carried off Clara's corals and Clara carried off Carla's clarinet.

TO ASMAA AZAIZEH

Strew a few more grains of sand upon the desert's heft,
bid a few more sunbeams to clarify what's already clear,
and how fares your Palestine? When will it let you go?
How fares the heart within you, among strangers?
I muddle up words in the confusion of languages, spend
evenings reading that God's love is meted out between
Abraham's children. Spring rolls out on a gift-laden camel;
greenest of all, the binding and contents of your Koran –
a peculiar, truly peculiar book devised by an ancient
poet. A book that conveys the poet's regrets
and dreams, his questions, his moments of humor;
but, as it too often happens, his book is misread.

სარჩევნი

* * * ლუდმილა დიადჩენკოს ბიოგრაფია	3
* * * (ქარი გეზს ივვლის, თუმც სახეზე ისევ იგრძნობა...)	5
* * * (კარუსელს და კარამელს...)	6
* * * (ხმელეთი გახდა ნახანძრალი...)	7
* * * (ივლისმა სახსოვრად დატოვა ქარიშხლები...)	8
* * * (კაფკას გადაშლი და იკოვი ყველა აბსურდს...)	9
* * * (ალაკარაკდა შემოდგომა კვლავ თავისი ნვრილი...)	10
* * * (აგერ კუნძული ორი ვირით, მობალახე ველური...)	11
* * * (მთემატიკა უიმედოა. რა ლოგიკა უნდა ეძებო...)	12
* * * (შენ რად დარჩები? გამხმარ ფოთლად?)	13
ასმა აზაზეს	14

ЗМІСТ

* * * БІОГРАФІЯ ЛЮДМИЛИ ДЯДЬЧЕНКО	15
* * * (ВІТЕР МІНЯЄ НАПРЯМОК АЛЕ ДМЕ...)	17
* * * (КАРУСЕЛЬКА І КАРАМЕЛЬКА...)	18
* * * (СПАЛЕНИЙ ОСІННЮ МАТЕРИК, НА ЯКОМУ ТІСНО...)	19
* * * (ВІД ЛИПНЯ ЛИШИЛАСЯ ПАРА МАГНІТНИХ БУР...)	20
* * * (КНИЖКА КАФКИ НА ПІДТРИМКУ АБСУРДУ ОСТАННІХ...)	21
* * * (ЗАГОВОРИ ОСЕНЕ ДОЩЕМ ДРІБНИМ ЧИ...)	22
* * * (ОСТРІВ З ОСЛАМИ ДВОМА І КОЗАМИ ДИКИМИ...)	23
* * * (МАТЕМАТИКА НЕ НАДІЄТЬСЯ. ЛОГІКА ОПЛАКУЄ...)	24
* * * (ЩО ЛИШИТЬСЯ ВІД ТЕБЕ? УСОХЛЕ ЛИСТЯ І ПАРА ШКУР?)	25
АСМІ АЗАЗЕ	26

CONTENTS

* * * BIOGRAPHY OF LYUDMILA DIADCHENKO.....	27
* * * (THE WIND SHIFTS DIRECTION YET BLOWS...)	29
* * * (CAROUSEL AND CAMEL...)	30
* * * (THE MAINLAND'S AUTUMN IS BROWNEED AND TIGHTLY...)	31
* * * (JULY HAS LEFT BEHIND A FEW MAGNETIC STORMS...)	32
* * * (A BOOK BY KAFKA SUPPORTS THE ABSURDITY...)	33
* * * (FALL BEGINS BY SPEAKING IN LIGHT RAIN AND FALLEN...)	34
* * * (THIS ISLAND WITH WILD GOATS AND TWO DONKEYS...)	35
* * * (THE MATH IS HOPELESS. WHAT'S LOGICAL ABOUT...)	36
* * * (WHAT WILL REMAIN OF YOU? WITHERED LEAVES?)	37
TO ASMAA AZAIZEH.....	38

© Original poems: Lyudmyla Diadchenko

რედაქტორი: შოთა იათაშვილი
Editor: Shota Iatashvili

გრაფიკული დიზაინერი: ხატია ჩიტორელიძე, მაგდა ცოცხალაშვილი
Graphic Designer: Khatia Chitorelidze, Magda Tsotskhalashvili

დაკაბადონება: ნიკა ხვედელიძე
Page make-up: Nika Khvedelidze

ISBN 978-9941-8-8103-9

